

FOTODOC

100.000 Vlamingen bezitten een bos

‘In de bronstijd blijven we er weg’

Met de actie ‘Plant je eigen bos’ wil Vlaams minister van Omgeving Zuhail Demir 4000 hectare extra bos creëren tegen 2024. *Knack* sprak met vier mensen die al eerder het goede voorbeeld gaven.

Door **OLIVIER ELEN**, foto's **DEBBY TERMONIA**

Vlaanderen heeft ongeveer 146.000 hectare bos. Een kleine 60 procent daarvan is in handen van bijna 100.000 privé-eigenaars. Omdat het beheer van bossen niet rendabel is, blijven ze dikwijls verwaarloosd achter. Daarom werd er eind jaren negentig in Vlaanderen een netwerk van Bosgroepen opgericht. Die verenigingen proberen – op provinciaal niveau – alle vragen en noden van privébosbezitters te beantwoorden. Ze helpen hen ook bij het organiseren van bosonderhoud. Het idee achter de Bosgroepen is eenvoudig: als verschillende boscijfers samen voor een bos zorgen, is dat goedkoper en efficiënter.

Vlaams minister van Omgeving Zuhail Demir (N-VA) wil dat er binnen drie jaar ongeveer 4000 hectare bos bijkomt in Vlaanderen en rekent daarvoor ook op lokale besturen en privé-eigenaars. Vlamingen overtuigen om hun zuurverdiende spaarcenten in bomen te stoppen, is evenwel geen makkelijke opdracht. Misschien kunnen de getuigenissen van deze vier bosbezitters u wel over de streep trekken.

‘We willen de dieren zo weinig mogelijk storen’

Agnes Cannaearts (62) en Rudy Meeus (66)

‘We zijn altijd enorm met de natuur bezig geweest. We hebben beiden biologie gestudeerd, maar we zijn elkaar pas daarna tegengekomen. Het klikte meteen. Zo bleken we er allebei van te dromen om ooit een grote natuurlijke tuin te bezitten. Toen we in 1990 dit huis kochten, ging die droom in vervulling. Vier jaar later kwam achter ons huis een stuk bos te koop. We waren meteen geïnteresseerd, want een bos zou ons project nog mooier maken.

‘Ons bos is geen uitbreiding van ons terras, we beschouwen het als een natuurlijk ecosysteem. Een plek waar we de natuur ontwikkelen naar een grotere biodiversiteit en waar wilde dieren hun gang kunnen gaan. We behandelen het dan ook met het grootste respect. Tijdens bronstijden of broedperiodes blijven we er weg, om de dieren zo weinig mogelijk te storen. De rest van het jaar komen we er wel geregeld om controles te doen, invasieve plantensoorten te bestrijden of gewoon om te genieten.’

‘Mijn dochter is even oud als de bomen die hier staan’

Geertrui Helsen-Bayens (58) en Sara Helsen (23)

‘Ik heb een grote fascinatie voor bomen. Toen we dit huis kochten, vonden mijn man Stijn en ik dat we iets met de achterliggende weilanden konden doen. We besloten er een bos op te planten. Dat bleek niet zomaar te mogen. Je moet voor de aanleg van een bos eerst een bouw aanvraag indienen bij de gemeente. Toen die goedgekeurd was, konden we beginnen.’

‘Hoeveel bomen staan er in een bos? Daar hadden we geen idee van. We besloten met honderd te beginnen. Maar dat bleek lang niet genoeg. Tijdens de aanleg hebben we geregeld boompjes bijbesteld. Ik denk dat er nu een kleine duizend staan. En dat voelt goed. Je hebt ruimte in ons bos. Maar tussen de bomen waan je jezelf echt in een groene cocon.’

‘Mijn dochter is 23 jaar. Ze is even oud als de bomen die hier staan. Het bos moet haar beïnvloed hebben. Ze studeert momenteel bos- en natuurbeheer. Dus de bomen hebben zeker een indruk nagelaten.’

‘Het bos interesseerde me totaal niet’

Eddy Rooyackers (66)

‘Dit naaldbomenbos is al vier generaties in onze familie. Het stuk waar we nu staan, hebben mijn broer en ik geërfd van mijn vader. Het is ongeveer 3 hectare groot. En dat is opmerkelijk. 95 procent van de huidige bouseigenaars in Vlaanderen bezit minder dan 1 hectare.’

‘Mijn vader overleed toen ik 13 jaar was. Het bos interesseerde me op die leeftijd totaal niet. Ik kwam hier nooit en liet het verloederen. Toen ik hier achttien jaar geleden passeerde en de wildernis zag, dacht ik: als mijn pa zou zien hoe zijn bos er nu bijligt, dan zou hij zeer teleurgesteld zijn geweest. Ik ben toen hulp gaan vragen bij De Bosgroepen, de organisatie van private bouseigenaars. Zij hebben me met raad en daad bijgestaan om er weer een mooi bos van te maken. Nu zit ik bij hen in het bestuur.’

‘Dit bos verkopen zou ik niet over mijn hart kunnen krijgen. Rijk zullen mijn broer en ik niet worden van ons goed beheerde bos. Laat het dus maar rustig zijn gang gaan. Dat is goed voor het milieu. En ondertussen kunnen de duizenden wandelaars die hier per jaar passeren ervan genieten.’

